

GESLOTEN SCHATKIST?

Weer een 'Geschiedenis van de Katholieke Kerk'

Zelden heb ik zo'n interessante boekbespreking gelezen in mijn dagblad Trouw.

Even dacht ik dat het boek vijf sterren had gekregen, maar het waren vijf grijze sterren in plaats van vijf zwarte, dus de slechtst mogelijke beoordeling. Uniek!

Schrijver is Paul Hamans die les geeft aan priesterstudenten. Hij is er wel in geslaagd, zegt recensent Sjoerd Mulder, consequent en vanuit een helder standpunt te schrijven. Dat lijken eerder positieve dan negatieve kwalificaties te zijn. Stel je voor dat een schrijver 900 verwarde en onheldere pagina's produceert.

Wat is dan wel het probleem?

Dit boek - in twee delen - is geschreven vanuit het perspectief, dat de (rooms katholieke) Kerk door Christus de geloofsschat heeft gekregen en dat die schat door de tijden heen zuiver bewaard is. Dat idee kan blijkbaar slecht vallen. Het geeft bij de recensent aanleiding tot de voorstelling van een schatkist waar eigenlijk niemand bij kan behalve paus en bisschoppen.

Als hulpstelling is er de gedachte van de schrijver van het boek, dat mensen te weinig en te veel kunnen nadenken. Te weinig, dan krijg je de verwording tot een 'spiritueel gevoel'. Dan kom je dicht in de buurt van Mart Smeets: *sport is emotie* en dus ook godsdienst is gevoel.

Teveel, dan ligt de gedachte op de loer dat jij het beter weet dan het kerkelijk leergezag dat ook pretendeert na te denken.

Nog maar een stap en recensent Muller is al bij een stevig bewaakte geloofsschat, veilig in de kist opgeborgen. Even veilig als onze staven goud in de kelders van de Nederlandse Bank. En jawel, heeft men de paus niet altijd met sleutels in de hand afgebeeld?

Dat is de oude protestantse karikatuur. De Openbaring die lange tijd geheim bleef door de lagen en listen van het pausdom. Totdat Luther en Calvijn op het toneel verschenen!

En toch is de Bijbel, of Heilige Schrift, waarin die Openbaring vooral te vinden is, altijd een behoorlijk openbaar boek geweest. Ook voor de tijd van de Reformatie, bijna vijfhonderd jaar geleden, waren er al volop Bijbels in de Lage Landen. Tegenwoordig struikel je zowat over de verse nieuwe vertalingen. Er is er zelfs een in 'gewone taal van het volk', met korte zinnen en een veel kleiner woordenschat.

Het grote manco bij de recensent is dat geen ogenblik aan de hulp van de heilige Geest wordt gedacht. En dat terwijl toch al bij het Apostelconcilie uit Handelingen 15 gezegd wordt: *de heilige Geest en wij hebben besloten..*

Daar zien we, naar aanleiding van de vraag over de besnijdenis, de wezenlijke volgorde: *bijeenkomen, bidden, beraadslagen en besluiten, met de hulp van de Helper*, die Jezus ook beloofd had.

Dank zij de Pinkstergeest die een permanente hulp wordt kan er een echte geschiedenis van de Kerk op gang komen die trouw blijft. Een geschiedenis die de moeite waard is om vast te leggen, consequent en helder, om de woorden van de recensent te gebruiken. Luther en Calvijn meenden heel zeker te weten dat Rome het finaal bij het verkeerde eind had. Al eeuwenlang. Ze durfden het aan om bijbelboeken en sacramenten te verdonkeremanen. Dat de wereld hen zeker niet en bloc heeft gevolgd, dat moet enorm pijn hebben gedaan. Het verklaart hun hevige scheldpartijen tegen de pausen

Alleen door de hulp van de H. Geest totaal te veronachtzamen zijn de vijf negatieve sterren bij de bespreking te verklaren. Ik heb het boek nog niet in bezit, maar ik heb al wel trek gekregen!

Past. J. Groos

Vanuit het parochiebestuur

* Per 1 mei zijn Annie en Ruud uit het parochieel centrum te Kaatsheuvel vertrokken. Zij hebben een huis gevonden in Tilburg. Zo kunnen zij dichterbij hun dochter gaan wonen. Dat was al langer een wens en nu konden zij vrij plotseling een huis krijgen in Tilburg. Een dankjewel voor al hun werk voor onze parochie is hier op zijn plaats.

Het betekent wel dat het parochiebestuur wat maatregelen moest nemen om het parochieel centrum zo goed mogelijk bereikbaar en bezetbaar te houden. Voorlopig gaan we er van uit dat elke morgen van 9.30u tot 11.30u het centrum bezet en bereikbaar is. Verder vindt er momenteel overleg met de gebruikers plaats over de gang van zaken.

* We hebben inmiddels afscheid genomen van Rietje van de Bleek. Zij heeft jarenlang, naast allerlei hand- en spandiensten, een flinke bijdrage geleverd aan de administratie, met name de ledenadministratie, van onze parochie. Ook vanaf deze plaats hartelijk dank daarvoor.

Luciën Roestenberg heeft haar taken inmiddels overgenomen. Hij is voornamelijk 's woensdagsmorgens op het parochieel centrum bereikbaar.

* Op 24 april mochten enkele personen die ook veel vrijwilligerswerk voor onze parochie verrichten, van onze burgemeester een koninklijke onderscheiding in ontvangst nemen. We feliciteren dan ook van harte Riet Smits-Offermans, Mari van der Velden en Ria Ververs-Meijers.

* We moeten echter ook meteen Riet Smits condoleren met het plotselinge overlijden van haar man Cor Smits. Cor is in de loop van deze dag, waarop het lintje aan Riet werd uitgereikt, overleden. Ook Cor was een zeer gewaardeerde vrijwilliger in onze parochiegemeenschap. Helaas is door dit overlijden een blije dag omgeslagen in een dag vol droefenis. We wensen Riet en haar kinderen en verdere familie heel veel sterkte in deze droeve tijd.

Namens het parochiebestuur, Pastoor Luijckx

Woord voor onderweg.....

Lente.....

Leg wat vuur opzij om te zijner tijd,
als het nodig is die ander te verwarmen.

Leg nu een uur opzij
voor als het straks moeilijk wordt
je te ontworstelen aan twee lieve armen.

Leg wat durf opzij
als te zijner tijd
het jou plotseling aan moed zou ontbreken.

En leg wat taal opzij
als te zijner tijd
liefde jou beletten zou te spreken.

Leg wat kracht opzij
om te zijner tijd, als het moet,
die ander te warmen met woorden.

Leg muziek opzij
om te zijner tijd de valse noten
te vervangen door akkoorden.

Het gevoel niet weggeëbd.
De bloem nog niet verlept.

Zorg dat je in voorraad hebt puur en ongerept
iets van al het goeds dat je hebt bewaard
en dat zich uitbetaalt als rente:
iets van al het liefs zorgvuldig opgespaard
voor een nieuwe liefde in een nieuwe lente.

Misschien wel deze lente.

Vrij vertaald naar Seth Gaaikema.
Ingestuurd door: Nelly Klijn de Jong.

Een dag niet gelachen....

Nadat de goeie ouwe Hollandse gulden ter ziele was gegaan, verzamelden alle munten en biljetten zich voor de hemelpoort en vroegen om binnen te mogen.

“Wat kan ik voor jullie betekenen?”, vroeg Petrus.

“Door de invoering van de euro hebben wij het loodje gelegd.

Laat ons alstublieft de hemel in....’

Petrus opende zijn poort en liet de munten binnen. Ook het biljet van 5 gulden raakte nog net door de poort, maar toen sloot Petrus deze met een klap.

De biljetten van 10, 25, 50, 100 en 1.000 gulden protesteerden luidkeels: ‘Waarom mogen de anderen wel naar binnen en wij niet?’

Daarop antwoordde Petrus:

“Het spijt me, maar jullie heb ik nooit in de kerk gezien!”

Ingezonden door Nelly Klijn de Jong

Moederhart....

Een moeder is onmisbaar en al kwetst men soms moeder,
met woorden met daden, moeders hartepijn zien we niet.

Kan een moederhart dan zoveel verdragen?

Moederhart zo groot, moederhart dat ons liefde bood.

Moeder, jij die me hield geborgen; die me vrijmaakte van zorgen.

Al gaf je soms een standje; je hield me met mijn kinderhandje.

Kon je maar eeuwig leven, alles met me beleven

je bent zo apart; je hebt zo'n groot moederhart.

Ingezonden door: Nelly Klijn de Jong

In Brabant is het alle dagen Moederdag.....

Veur 't stoppe van m'n sokke,
't snije van de peperkoek,
veur 't schelle van de érpels,
't waasse van m'n onderbroek.

Veur 't braoie van de kaoikes
veur 't spraaie van m'n bed,
't glaanzendt poetse van m'n schoene,

veur de koffie diegge zet.

't Sméere van de botterhamme
mee éigengemaakte zult
't strééke van m'n bazzeroene,
oew onveurstelbaor gróót geduld.

Veur die en duuzend aander dinge
hijssse we strak wir de vlag
al is 't veur 'n vrouw as gij zéét,
alle daoge Moederdag!

Ingezonden door Nelly Klijn de Jong

Oorlogskruis.....

door Toon van Beek.

Oorlog is een kruis. Tegen al het kwaad dat een oorlog met zich meebrengt beschermde de gelovige mens – toen vrijwel iedereen – zich in '40-45' door middel van het kruis van Christus, hét symbool van vertrouwen in God. Hij heeft het goed voor met de mens, Hij zal wel zorgen dat deze gruwel tot een einde komt. Voor mensen die de oorlog niet mee hebben gemaakt is het niet voor te stellen hoezeer een kruis tijdens deze gevaarlijke jaren tot steun heeft gediend.

Dit jaar wordt herdacht dat 70 jaar geleden de Duitsers werden verjaagd en er een einde kwam aan het kruis dat zij de Nederlanders en onnoemelijk veel anderen mensen in Europa en daarbuiten lieten dragen.

Als ik stil sta bij de bevrijding denk ik met veel respect aan de geallieerde die de vrijheid hebben gebracht en dit vaak met hun leven of gezondheid bekochten.

Dank zij hen werd het vertrouwen in God niet geschaad.

Een van hen arriveerde na maanden vechten in september 1944 in het Brabantse Nuenen. In de buurt van de fruitveiling was de karrenmakerij van de familie De Groot. Vader De Groot maakten als extra bron van inkomsten doodskisten, inclusief een mooi eikenhouten kruis met een tinnen corpus.(Christus).

Een Engelse soldaat vroeg hem een soortgelijk kruis te maken dat hem moest beschermen tijdens zijn verdere opmars door Duitsland. Vele jaren later stierf hij een natuurlijke dood.

Diens nabestaande stuurde het oorlogskruis terug naar de familie De Groot waar het nu in de keuken hangt als een tot verbeelding sprekend voorbeeld dat geloven in het Kruis werkt.

Geloof: een vrije keuze

Geloof is in onze dagen allerm minst vanzelfsprekend. De dagen dat je erop werd aangekeken als je 's zondags niet naar de kerk ging, liggen ver achter ons. Tegenwoordig is het eerder andersom: je moet je bijna verantwoorden als je nog gelooft of naar de kerk gaat.

Familiefeestjes beginnen met het grootste gemak al op zondagmorgen, zonder op enige wijze rekening te houden met familieleden die eraan hechten juist op die dag de eucharistie te willen vieren. Gelovigen zijn in ons land een minderheid geworden, met wie weinig rekening wordt gehouden. Ze mogen best geloven, als ze dat maar voor zichzelf houden en anderen daar niet mee lastig vallen. Ze moeten zich maar aanpassen aan wat de meerderheid normaal vindt. Beroep op gewetensvrijheid en daarmee op een afwijkende handelwijze wordt niet op prijs gesteld. Tolerantie ten opzichte van andersdenkenden is toch

heel wat geringer dan we lange tijd hebben gedacht. Vroeger bestonden die "andersdenkenden" uit joden en in het katholieke zuiden uit protestanten; tegenwoordig zijn het de katholieken zelf. Ik bedoel dan natuurlijk katholieken die van harte geloven en kerkbetrokken zijn. Niet de katholieken die zich "van-huis-uit" katholiek noemen, maar er verder weinig mee op hebben, zoals helaas de meeste katholieken in ons land te omschrijven zijn; die zullen weinig last hebben van intolerantie.

Voor velen een steun

Eigenlijk heeft zich daarmee in de na-oorlogse jaren een merkwaardige ontwikkeling voltrokken. Ik moet daaraan denken, omdat we op dit moment - in de dagen waarop ik dit schrijf - herdenken dat we 70 jaar geleden bevrijd zijn. In de oorlogsjaren werden we onderdrukt door een nazistisch, een atheïstisch, regime. Hitler was van plan om, als de joden waren uitgeroeid, de katholieken aan te pakken. Priesters die zich kritisch opstelden, werden gevangen genomen en velen hebben in het concentratiekamp in Dachau gezeten. De bekendste daarvan is de zalige Titus Brandsma, die zijn openlijk verzet tegen de Duitsers met de dood heeft moeten bekopen. In die oorlogsjaren was het geloof voor velen een steun en een kracht om het ideaal van vrijheid hoog te houden. Merkwaardigerwijs heeft diezelfde vrijheid er (mede) toe geleid dat bij velen de laatste 50/60 jaar het geloof als zand tussen hun vingers is weggeleden.

Thans krimpend

Christenen zijn wereldwijd de meest vervolgd gelovigen. Ons land kent een hoge mate van godsdienstvrijheid; toch is volgens een rapport van Kerk in Nood ook in ons land de situatie met betrekking tot de vrijheid van godsdienst de laatste jaren verslechterd. Daarmee gaan we weer meer lijken op de eerste christenen: een kleine groep die hevig vervolgd werd en daardoor uit zeer gemotiveerde gelovigen bestond. Zover is het nog lang niet. Vooral nog zijn er in ons land veel christenen, veel katholieken, maar in hoofdzaak weinig gemotiveerd. Als de druk van buiten af groter wordt - en dat wordt hij - dan is een weinig gemotiveerde groep gedoemd om in te krimpen. Dat is wat we op dit moment meemaken. En zo lang die groep weinig gemotiveerd is, zal de krimp aanhouden, totdat het moment komt dat de groep in gelovig opzicht weer in kracht toeneemt.

Nieuwe katholieken

Dat zal niet van de ene op de andere dag gebeuren, het is een proces van lange adem. Ik zie het gebeuren bij nieuwe katholieken: over het algemeen jong volwassenen die besluiten om katholiek te worden of die zich na een periode van desinteresse weer - en dan met volle overtuiging - aansluiten bij de geloofsgemeenschap. In ons bisdom ben ik betrokken bij het begeleiden van nieuwe katholieken en dat is geweldig boeiend, want je hebt te doen met gemotiveerde mensen. Het zijn er niet veel, maar de kwaliteit is vele malen hoger dan van de gemiddelde katholiek. Om een voorbeeld te noemen: een van de deelnemers is een jonge vrouw, studente, die als kind nooit gedoopt is, omdat de ouders (beiden katholiek) vonden dat ze dat later zelf maar moest beslissen. Van thuis uit kreeg ze weinig mee, alleen via haar oma die haar wel eens een bijbelverhaal vertelde of van wie ze in een kapelletje een kaarsje mocht opsteken. Ze heeft om een of andere reden altijd het gevoel gehad dat ze wat miste en na lang zoeken heeft ze nu besloten om katholiek te worden. Ze gaat inmiddels in principe elke zondag naar de kerk en leest dagelijks via internet een korte bijbellesing. En ze volgt catechese: om de veertien dagen een bijeenkomst van anderhalf uur, gedurende een jaar. Daarna wordt ze gedoopt en ik heb haar nu al gezegd: "Over een jaar weet je veel meer dan de gemiddelde katholiek."

Bewuste keuze

Laatst was ik ook getuige van de doop van een kind van jonge mensen bij wier huwelijk ik betrokken was, ergens in het oosten van het land. Wat me opviel, was dat ze niet alleen familieleden hadden uitgenodigd, maar ook vrienden en vriendinnen en dat er goed werd meegebeden. Niet, zoals je vaak meemaakt, dat iedereen zijn mond houdt of niet weet wat

hij moet zeggen; neen, men bad met overtuiging mee en iedereen was erbij betrokken. Over een week zal ik aanwezig zijn bij de diakenwijding van iemand aan wie ik les heb gegeven. Het is een "late roeping", iemand van halverwege de dertig, die al een beroepsverleden achter de rug heeft. Maar hij durft in deze tijd de keus te maken voor het diakonaat, over enige tijd gevolgd door de priesterwijding.

Het zijn bewuste keuzes die deze mensen maken. Op zulke mensen kun je bouwen!

Theo Schepens, voormalig pastoraal werker

Pinksterlied

*Refrein: Wij wachten op de geest beloofd
de geest van kennis hulp en troost.
Kom Geest van God, daal in ons neer.*

Wij wachten op de heilige Geest,
als wind, die waait waarheen zij wil,
die komt en gaat en ons vervult.
om Geest van God, waai alles schoon.

Wij wachten op de heilige Geest
als krachtig, dansend vlammenspel
dat loutert, reinigt en herschept.
Kom Geest van God en vuur ons aan.

Wij wachten op de heilige Geest
als duif, die hart en ziel doorstraalt
wanneer zij zilver in ons daalt.
Kom Geest van God, zo vederlicht.

Wij wachten op de heilige Geest
als wijsheid, die ons inzicht geeft
in wat diep in mensen leeft.
Kom Geest van God, geef goede raad.

Wij wachten op de heilige Geest
als adem van het leven zelf
die dode stof tot leven brengt.
Kom Geest van God, blaas leven in.

Gerard Boersma
Ingezonden door Joop Stokman

Om over na te denken...

De kleurling

Als ik in de zon lig, ben ik zwart
Als jij in de zon ligt, ben je bruin

Als ik kwaad ben, ben ik zwart
Als jij kwaad bent, ben je rood

Als ik ziek ben, ben ik zwart
Als jij ziek bent, ben je geel

Als ik het koud heb, ben ik zwart
Als jij het koud hebt, ben je blauw

Als ik het warm heb, ben ik zwart
Als jij het warm hebt, ben je rood

Als ik dood ben, ben ik zwart
Als jij dood bent, ben je wit

en dan noem jij mij een kleurling.

Ingezonden door Joop Stokman

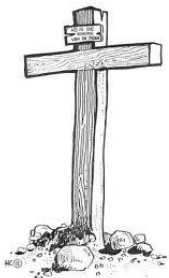
Gedoopt

Wij feliciteren de ouders met de doop van:

15 maart: Jase Bosch, zoon van Rob Bosch en Mya Hendriks
12 april: Dieke en Joni Halkes , dochters van Pim Halkes en Marloes Wilmsen
19 april: Martin Brien, zoon van Michael en Leah Brien- Buckley
19 april: Caleyne Hakkert, dochter van Jasper Hakkert en Karen van den Oetelaar
26 april: Sepp Jansen, zoon van Guus Jansen en Yvonne van den Hout.

Overledenen

Wij gedenken onze overledenen:

12 maart: Monique Andries – Naessen	76 jaar
19 maart: Piet Smulders	85 jaar
9 april : Harrie Dirksen	90 jaar
24 april : Cor Smits	77 jaar
30 april : Antoinette van Dun	89 jaar

In memoriam

Piet Smulders

Geboren: 28 maart 1929, Overleden:19 maart 2015.

Op woensdag 25 maart 2015 hebben wij in een overvolle kerk in den Berndijk met een prachtige Eucharistieviering afscheid genomen van Piet Smulders.

De foto op het boekje en het gedachtenisprentje (voor de kerk genomen) is karakteristiek voor Piet Smulders.

De Kerk van de H.H. Martelaren van Gorkum heeft een belangrijke plaats gehad in het leven

van Piet. Piet was met hart en ziel verbonden met de parochie van de Martelarenkerk. 65 jaar is Piet lid geweest van het koor St. Caecilia. Ook heeft Piet vele jaren deel uitgemaakt van het kerkbestuur van de Parochie H.H. Martelaren.

Halverwege de vorige eeuw is Piet gevraagd door de toenmalige pastoor Rietra om het kerkhof aan de Erasstraat in kaart te brengen en een administratie op poten te zetten. Om die reden had Piet ook altijd "zitting" in de aula in de novembermaand zodat dan aldaar de grafrechten betaald konden worden en Piet antwoord kon geven op alle relevante vragen.

We verliezen met Piet Smulders een markante parochiaan die in herinnering zal blijven als een ontzettend positief en warm "mensen mens".

Wij wensen Mien, de kinderen en kleinkinderen heel veel sterkte toe.